ATEŞ
ÇOCUKLARA-
HAFTALIK
MECMUA
SAYI: 14.
15 KURUŞ

Bob, Fredi ve Bil, herkesin zannettiği gibi, fena gençler değillerdi. Yalnız arada sırada, iş bulamadıkları zaman, bir kaç gün rahat yaşayabilmek için, etrafa el uzatıyorlardı.

Yağmurlu ve soğuk bir akşamdı. Şehre girerken, diğer evlerden hayli uzakta bulunan iki köşkün önünden geçtiler. Her üçü de gayri ihtiyarî durdular ve bir müddet etrafa bakındıktan sonra, yavaş sesle konuşmağa başladılar.

Bil, elile köşklerin daha büyüğünü göstererek:

— Bana bakın arkadaşlar, dedi. Bu evde Brand isminde dul bir kadıncağız yalnız oturuyor. Belki de içerde işimize yarayacak bir şey buluruz. Nakit para da olursa..

Bob, arkadaşının sözünü kesti:

— Hayır, hayır.. Olamaz, dedi. Paraya hiç bir zaman dokunmamalıyız! Buna mukabil, bahçede bir kümes var. Aldığımızı pişirecek bir mutfak da buluruz herhalde.. Kendimize güzel bir akşam yemeği hazırlarız. Kâfi değil mi, dostlarım? Fazlasını arayıp, başımızı belâya mı sokacağız!

Bil, omuzlarını kaldırdı ve:

— Pekâlâ, öyle olsun, dedi. Şimdi işi taksim edelim, Fredi, sen yemeği yapacak bir yer ararsın. Fakat sakın gürültü edeyim dem.. Sonra Allah, verdiğini geri alır. Ben bu arada kümese gideceğim ve Bob da yemek odasına gidip vaziyeti kontrol etsin.. Anlaştık değil mi? Pekâlâ.

Bil, kümesin kapısını açıncaya kadar hayli uğraştı. Bob ise, yemek odasını bulduğu kadar çok dolaşmak mecburiyetinde kaldı. Buna mukabil Fredi, evin taksimatını her halde daha iyi bildiği için olacak, mutfağı hemen buldu ve yiyecek için elzem olanları aldıktan sonra, merdivenlerden yavaş yavaş inmeğe başladı. Elindeki yiyeceklerin nefis kokusu ağzını sulandırıyordu. Fakat bu koku ona iş açtı.

Evin kedisi, kokuların geldiği tarafa koştu. Fredi, hayvanı farketmedi. Bir an sonra, ayaklarının arasında yumuşak bir şeyin dolaştığını farkeder gibi oldu. Sonra, müthiş bir miyavlama oldu. Bilmiyerek, kedinin kuyruğuna basmıştı. Şaşıran Fredi, elindekileri düşürdü.

Hasıl olan gürültü neticesinde bir pencere açıldı ve dul kadın, başını dışarı uzattıktan sonra, bağırmağa başladı:

— İmdat!.. Evimde hırsız var!.. İmdat!..

Fredi, çevik bir hareketle merdivenlerden atladı ve kapıdan dışarı fırladı. Önünde koşan Bil'i gördü.

Birdenbire karanlıkta bir sürü insan peyda oldu. Yalnız Bob, ortada yoktu. Fena vaziyete rağmen Bil, elindeki horozu bırakmamış, koşuyordu.

Fredi bir an durdu ve arkadaşına:

— Allah cezasını versin şu kadının, dedi. Korkudan bayılsa da, gürültüsü kesilse.. Bu gidişle bütün komşuları uyandıracak!

Bu anda karşılarına çıkan bir adam yanlarına yaklaşarak, onlar omuzlarından tuttu ve bağırdı:

— Durun bakalım! Bu kadar acele nereye gidiyorsunuz? Aldığınız şey pek büyük değilmiş. Fakat mademki bir defa tatlı uykumdan uyandım, sizi tutayım da, lâzım gelen makama teslim edeyim.

Gürültü koptuğu zaman Bob, yemek odasını arıyordu. Tehlikeyi sezince, en yakın odaya girdi ve kapıyı kapadıktan sonra, dikkatle dışarısını dinlemeğe başladı.

Bir kaç dakika sonra, ihtiyar kadının söylenerek, evin içinde dolaştığını duydu. Bunun üzerine, dolaba saklanmanın iyi olacağını düşünerek, odadaki büyük elbise dolabına girdi.

Bir müddet sonra, arkadaşlarını tutan adamın sesi duyuldu:

— Komşu. İki hırsız yakaladım! Şu polise telefon et de, gelip alsınlar. Ben, yatıp uyuyacağım. Sabaha kadar bekliyecek değilim ya! Acaba horozdan başka çalınan bir şeyiniz var mı?

— Şimdilik bilmiyorum. Fakat bir defa bakayım. Belki de kaybolan bir şey vardır.

Kadın bunu söyledikten sonra, bir dolabın gözünü açtı ve yüksek sesle saymağa başladı:

— Saatim burada, babamdan kalan madalyon da çok şükür yerinde, para çekmecesi, küpelerim olduğu gibi duruyor, altın gerdanlığım.. O yok.. Kaybolmuş! Aman Allahım!

İhtiyar kadın telefonun abasına koştu ve bir numara çevirdikten sonra, konuşmağa başladı:

— Alo! Polisi istiyorum.. Evime iki hırsız girdi. Burası Madam Brand'ın köşkü. Köşedeki büyük ev. Ne dediniz? Evet, çaldılar! Mümkün olduğu kadar çabuk gelmeğe çalışın.

Polis komiseri, kendi kendine: "Bu kadın kaçırmış galiba!" dedikten sonra, nezaketle:

— Söylediklerinizden emin misiniz? diye sordu. Bir defa daha arasanız hiç fena olmaz.. Belki de bilmiyerek bir yere koymuşsunuzdur.

Bob kendi kendine söylendi: "Galiba işi berbat ettik!"

Bu anda ihtiyar kadının, bulunduğu odaya geldiğini duydu. Kadın söylenerek odaya girdi:

— Gerdanlığın hakikaten kaybolup kaybolmadığına bir bakayım!.. Keşke bu kadar iyi saklamasaydım.. Fakat çalınmadığını kim biliyor?.. Sigorta parası oldukça işime yarar!

İhtiyar kadın, bunları söyledikten sonra, altın gerdanlığı eski gazetelerin arasına sakladı ve sigorta şirketine haber vermek üzere dışarı çıktı.

(Devamı 11 inci sayfada)

****

ATEŞ
ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK GAZETE

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 14
24 ARALIK 1952

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen İdare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZİM ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

****

Katili ele Veren Kibrit

ÇEVİREN
OKTAY HANHAN

Şerif Jules Bolin çiftliğe yaklaştığında, kendisini uzun boylu, saçları aklaşmaya yüz tutmuş birisi karşıladı:

— Şerif Bolin siz misiniz?

Jules, atından inmişti. Evet manâsına başını salladı. Bu sefer adam kendini tanıttı:

— Ben, Gil'in kardeşi Harold Dodd'um.

El sıkıştılar.

— Sizin hakkınızda çok şeyler işittim. Bana, sizin gibi bir şerifin hiç bir yerde...

— Bu iş nasıl oldu?

Harold Dodd güldü:

— Ayni zamanda az konuşmasını seven birisi olduğunuzu da söylemişlerdi.

Sonra derin bir nefes alarak devam etti:

— O gün, her zamanki gibi geçmişti. Uzun bir müddet...

Şerif elini kaldırdı:

— Lûtfen kısa kesiniz!

Bu sözler üzerine Harold biraz bozulmuştu. Yatmağa giderken, aşağı katta bir gürültü işittiğini ve peşinden iki el silâh sesi geldiğini anlattı:

— Yarı giyinik olarak aşağı koştum. Ağabeyimin odasına girdim. Ağabeyim Gil, masanın üzerine kapanmıştı. Kalbine giren bir kurşunla ölmüş, yandaki pencere açıktı. Herhalde hırsızın biri girip, bu işi yapmış olacak..

— Hırsızın biri mi?

— Öyle ya.. Gil, bütün parasını, baba yadigârı olan bir çekmecede saklardı. Bu çekmecenin bir kapağı açılmıştı. İçinde ise paradan eser yoktu..

— Kilitli miydi?

— Çekmece mi? Evet. Gil, her iki kapağa birer kilit takmıştı. Hırsız, sol taraftakini kırmış.. Duyduğum ikinci silâh sesi de bunun için olacak herhalde.. Bana kalırsa..

— Haydi gidelim!

Bunu söylerken şerif, eve doğru yürümeğe başlamıştı. Harold, öne geçerek yol gösterdi. Çiftliğe gelince onu, bir sofadan geçirerek, iyi döşenmiş bir odaya soktu. Kendisi eşikte kalarak, parmağıyla odanın karşı tarafına doğru işaret etti:

— İşte, şurada!.. Masanın başında!..

Şerif, etrafa şöyle bir göz gezdirdi:

— Sen dışarda bekle!

Harold itiraz etmeğe yeltendiyse de, şerifin keskin bakışı altında kendini topladı:

— Pekâlâ!

Jules, kapıyı kilitledi. Sonra bıkmış bir halde içini çekerek etrafı dikkatle gözden geçirmeğe başladı.

Nihayet iki saat sonra, odadan çıkarak, Harold'un yanına geldi. Bir aşağı, bir yukarı dolaşmasını yarıda bırakan adam:

— Ne feci bir âkıbet değil mi şerif? diye ona hitap etti. Ne feci.. Zavallı Gil, sen böyle mi ölecektin? Bari içerde bir ip ucu buldun mu, şerif?

— Evet, ama bu işi aydınlatmak için biraz zaman ister..

— Olsun.. O alçak katili bulacağız ya.. Sen bulmasan bile, yaşadığım müddetçe o adamı bulmak için, elimden geleni esirgemiyeceğim!

Sonra ilâve etti:

— Sana bir oda ayırtayım mı şerif? Epeyce burada kalacaksın galiba..

— Yok canım, bir gün yeter bile..

— Bir gün mü? Ama ben zannediyordum ki...

Jules tekrar onun sözünü kesti:

— Çiftlikteki bütün herkesi buraya çağır! Hiç kimse kalmasın.. Bütün çiftliği burada istiyorum.

Harold itiraz etti:

— İyi ama, burada en aşağı 40-50 kişi çalışıyor. Hepsini buraya nasıl toplarız?

Ansızın aklına bir fikir gelerek güldü:

— Ha, anladım! Cinayeti, çiftlikte çalışan kovboylardan birisinin işlediğini tahmin ediyorsun. Peki, kâhyama söylerim, hepsini toplar.. Başka istediğin var mı, şerif?

— Evet, bırak azıcık uyuyayım!

Cinayetin işlendiği odaya girerek, kapıyı kapattı.

Saat 5 te, kapının vurulmasiyle uyanmıştı:

— Hazır mısın, şerif?

Jules dışarı çıkınca 30-40 kadar adamın otruma odasında toplanmış olduğunu gördü. Bazıları marokken koltuklara oturmuşlardı. Çoğu ayakta duruyordu ve hepsinin de, bu lüks yerde sıkıldıkları belliydi.

Harold, şerife sordu:

— Hepsiyle birer birer mi konuşacaksın?

— Evet. Şimdi sana bir iş veriyorum. Benimle konuştuktan sonra, dışarı çıkan kimse, hiç bir arkadaşiyle konuşmıyacak, olur mu? Buna dikkat et!

Sonra ilk kovboyu içeri sokarak, odaya girdi. Dışarda Harold'u nöbetçi bırakmıştı.

10-12 kişi içeri girdi. Lâkin girmeleriyle dışarıya çıkmaları bir oluyordu. Hepsinin suratını bir düşünce kaplamıştı. Harold ise merak ve heyecandan çatlıyacak hale gelmişti.

En nihayet dayanamıyarak, dışarı çıkan adamlardan birisine fısıldadı:

— Yahu, içerde ne oluyor böyle?

Adam, şaşırmış bir halde başını salladı:

(Devamı 11 nci sayfada)

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Ben de o deli kızın, türlü nağmelerle, döne dolaşa hep o sözleri tekrarlamasına dikkat etmiştim. Yalnız, Cinci vak'asını henüz bilmiyordum. Kivelli'nin ölürken söylediği ve duvarcının duyduğu eksik sözleri de henüz gazetelerde okumamıştım. Bunu görünce, iki dakikada katilin kim olduğunu anladım. Senin, bunu anlamakta gecikmene şaşıyorum.

Mehmet Rıza, gururu ile mücadele ederek sordu:

— Sen katili anladın mı?

— Şüphesiz. Duvara gömülen kızın eksik sözleri arasında iki defa tekerrür eden bir kelime var: Hrist.. Bunun iki manâsı olabilir: Ya Rumca Hristos, yani Hazreti İsa demektir; bu kelimenin ilk iki hecesidir. Yahut da Hristo'dur; sadece bir insan isminin ilk heceleridir. Eğer deli kızın şarkısında sık sık tekrarladığı "O Hristo" kelimelerini duymasaydım, kanaatim sadece bir şüphe halinde kalacaktı. Fakat sarahat var dostum; kız "O Hristo" diye bar bar bağırıyor! Buna niçin ehemmiyet vermedin?

Mehmet Rıza doğruldu ve Cingözün sözünü kesti:

— Fakat, dedi. Kız Hristo değil, ilk önce tisto, sonra da risto diyordu.

Cingöz ilk hayretini bir kahkaha içinde eriterek bağırdı:

— Amma da yaptın ha! dedi. Senin kulakların ağırlaştı galiba, Rızacığım. Kız ne tisto, ne de risto diyordu; halis muhlis Hristo diye bağırıyordu, Hristo..

O Hristo
Viens en auto
Paris - Marseille
A lientât

Diyordu. Yalnız (R) harfini Fransızlar gibi telâffuz ediyor, (Ğ) harfi gibi söylüyordu; seni bu şaşırtmış olacak..

Mehmet Rıza mırıldandı:

— Tisto, risto, Hristo, Hristo, Hristo..

Cingöz ayağa kalkmış ve elini Mehmet Rızanın omuzuna koymuştu:

— Buna hiç şüphe etme üstad! dedi. Hristo'yu hatırlıyacaksın, Feriköylü Hristo! Canım, nasıl aklına gelmedi? Beş sene evvel Mösyö Ridvayı tehdit ederek yüz bin lira isteyen herif bu değil miydi? Bilmiyor musun? Bir kaç adı vardır: Altparmak Hristo, Fantoma Hristo, Feriköylü Hristo, meşhur kokain kaçakçısı.. Mütarekede Vinter Palas barında bir Türk gencini öldürmüştü. İngilizler himaye etti; Yunanistana kaçırdılar. Daha evvelki sene Atinada bir çete teşkil etmiş, on dört yaşında mektepli kızları kaçırarak, zengin ailelerinden para koparmıştı.

Mehmet Rıza başını salladı:

— Evet, dedi. Tam üstüne bastın! Doğru, ta kendisi.. Hatırlamaz olur muyum? Nasıl aklıma gelmedi? Duvar içine kadın gömmek, tam onun sisteminde bir iş..

— Değil mi ya?.. Atina'da bir bar kadınını diri diri mezara sokan da bu değil mi? Benim de gazetede Cinci vak'asını okur okumaz Hristo mel'ununu hatırlamam lâzımdı. Çünkü vak'anın tarzı, sistemi yalnız ona mahsustur. Bizim yerli hırsızlar maske filân kullanmazlar. Bilirsin, işin ince tarafına pek yanaşmazlar. Böyle iken, ben de Hristoyu akıl edemedim. Ancak zavallı Kivellinin son sözlerile, deli kızın şarkısındaki Hristo, Hristo sözlerinin tekerrürü aklımı başıma getirdi.

Mehmet Rıza başını kaşıyarak:

— Hristoyu Atina'da biliyordum, dedi. Bir de şarkıdaki Hristo kelimesini iyi duymadım.

Cingöz, Rızanın omuzundan elini çekerek tekrarladı:

— Hristo! Hristo! Ölünün vücuduna hançerinin ucu ile imzasını atmış bir katil gibi, bu cinayeti onun yaptığından eminim.

— Mümkün..

— Muhakkak, üstad, muhakkak.. Bu herifin Ridvaylara musallat oluşu yeni bir şey değil.. Ben hemen dosyalarıma baktım. Bilirsin ki, polis vak'alarını kaydeden geniş bir dosya teşkilâtım vardır. Bu an'aneyi bozmadım. Ayrıca, dünya vakayiini de kaydettiriyorum. Hatırlarsın ya, Landru'nun el yazisile bir mektubunu kolleksiyonuma koymak için, yirmi iki bin frank vermiştim. O zaman sana bu hikâyeyi anlattım galiba.. Bende Hristonun da dosyası var. Yalnız parmak izini bulamamıştım. Fakat bizim poliste vardır, değil mi?..

Mehmet Rıza cevap vermedi. Polise ait hiç bir şeyi ifşa etmek âdeti değildi. Başını kaldırdı ve evlendiği gündenberi, ilk defa polis vak'alarını bu kadar ciddî bir alâka ile dinleyen genç karısı Melâhate bakarak:

— Uykun geldiyse git, yat sen! dedi.

Çünkü Melâhatin, Cingözü dinlerken bakışlarında parlayan hayranlık Mehmet Rızanın müsamahasını sonuna getirmişti. Genç kadın reddetti:

— Uykum yok, dedi. Bilâkis büyük bir zevkle Recai beyi dinliyorum.

Cingöz, Melâhate bir kere daha

teşekkür ettikten sonra, kadınlara karşı alâkasını ikinci plânda bırakan mesleki bir aşk ve ihtirasla sözüne devam etti:

— Gelelim Arsen Lüpen meselesine, dedi. Fransız polisi bu adamın on altı mayıs perşembe günü Fransadan ayrıldığını bildiriyor, değil mi? Halbuki hem Ridvaylar, hem de sana bihakkın şüphe veren Belçikalı, mayısın haftasında İstanbula gelmişler; yani nisan sonlarında Fransadan ayrılmışlar.. Arada en aşağı onbeş yirmi günlük bir fark var.. Fransız polisinin tarihte yanıldığını farzedelim. Pek mümkün..

İkinci mesele şudur: Madam Ridvay gibi bir milyoner karısının, âdi bir kaçakçılık işine girmekle ne menfaati olabilir, değil mi? Ahududu sokağını, Cinci vak'asına bağlayan sebepleri az çok idrak edebiliyoruz. Fakat ortada Madam Ridvayla Arsen Lüpen arasındaki alâkayı isbat eden parlak bir şey yok.. Hattâ mantıkî istidlâller, bu tahminin az çok aksine çıkıyor. O halde?.. Belki yanlış bir iz üzerindeyiz.. Yahut, dün akşam Yani'nin sana söylediklerini doğru farz etmek lâzım..

Garip şey! Cingöz Recai, Yani'nin, Mehmet Rıza ile konuştuklarını da biliyordu. Nasıl olur? İhtiyar polis hafiyesi palikarya ile beraber üçüncü meyhaneye girdiği zaman, yarım saat kadar kimse gelmemişti. Yalnız cam kenarında yaşlı bir ahçı oturuyordu. Bu adam da Mehmet Rızadan evvel orada bulunduğu için şüpheyi celbetmemişti. O halde Cingöz, dükkânın hangi tarafında ve nasıl gizlenerek, Yani'nin sözlerini duymuştu? Yoksa Palikarya'yı otomobille kaçıran Cingöz müydü?

Mehmet Rıza, gururundan bir şey feda ediyormuş gibi isteksizlikle, fakat merakla Cingözün yüzüne bakarak sordu:

— Sen, Yani'nin söylediklerini ne biliyorsun? Yoksa otomobille onu kaçıran sen misin?

Cingöz hafifçe gülümseyerek:

— Belki benim, dedi. Belki Hristo.. Belki, Arsen Lüpen!.. Sen demin Hristo'nun parmak izi hakkındaki sualime cevap vermedin; ben de buna cevap vermiyeceğim. Yalnız şunu tekrar ederim ki, Arsen Lüpenin İstanbula geldiğini gazetelerde okuduktan sonra ben, seni adım adım takip ettim ve ettirdim. Bilirsin ki, bu kadar heyecanlı vak'alara seyirci kalmak âdetim değildir. Kambersiz düğün olmaz. Bu akşam benim, seni ziyaretimin sebebi, bu işlerde icap ettikçe birbirimize yardım etmektir. Bak ben, sana bu işte Hristonun parmağı bulunabileceğini haber verdiğim halde, sen bu herifin poliste parmak izi olup olmadığını bile söylemek istemedin. Ne zannediyorsun? Alçak bir katile yataklık mı edeceğim? Benim cinayetlerden ne kadar nefret ettiğimi ve böyle kaç müteredditi yakalamaya için, polise ne kadar hizmetim dokunduğunu unutacak mısın?

Yirmi bu kadar senedenberi beni hâlâ tanımamış olmana şaşıyorum, Rıza, biliyorsun ki, benim gözüm parada da değildir. Kınalıada'da fakirler için bedava bir sanatoryom yaptırdığımı gazeteler yazmadılar. Ben, iyiliğin reklâmını kötülük telâkki edenlerdenim. Fakat mecbur ettin, söylüyorum. Ben alelâde bir hırsız değilim, iki gözüm.. Daha ziyade bir hayır müessesesinin reisi gibiyim. Zenginlerden alıp, fakirlere veriyorum. Şu farkla ki, zenginlerden ianeyi, kendilerine çaktırmadan alıyorum, Başka türlü bizde iane toplamak zordur.

Cingözün bu sözlerine Melâhat kahkahalar atarken, Mehmet Rıza da gülümsemekten kendini alamadı.

Bir sigara daha yakan Cingöz, odada ağır ağır gezinerek dedi ki:

— Bu işte sen bana yardımını esirgemezsen, kısa bir zaman içinde pek çok şeyleri meydana çıkarırız.

Bilhassa Arsen Lüpene karşı enayi mevkiinde kalmamak lâzım.. Herif İstanbula yeni geliyor; yer, yurt, adam tanımıyor; buralarda esaslı bir teşkilâtı da olamaz. Böyle iken bizi mat ederse, ayıp olur, iki gözüm, değil mi?

Mehmet Rıza, gene cevap vermiyordu. Cingöz, kendi evinde imiş gibi, sigarasını cudağının ucuna iliştirerek, ellerini arkasına koymuş, ağır ağır odada geziniyor, kendi kendine, yüksek sesle konuşuyordu:

— Ah, Madam Ridvay.. Güzel kadın, güzel.. Ben onu, iki sene evvel Çocuk Esirgeme Kurumu balosunda tanıdım. Mösyö Ridvayla beraberdi. Amerikalıyı soymak bin defa aklımdan geçti. Fakat Kızılaya, Darüşşafakaya bol teberrularda bulunan bir Türkü dostunu rahatsız etmedim. Hakkın teveccühünü de kaybederdim.. Hem gözüm parada değil, kadında idi. İki kere dans ettim. Gayet iyi İngilizce konuştuğum için, ecnebi olduğuma inanmıştı. Fakat bana, istediğim randevuyu vermedi. Behey sersem Recai, o gece pek andavallıca hareket etmiştim.. Ben, bu kadının bütün mazisini bilirim. Hey gidi hey!.. Mis sokağında büyük bir evde otururken bu, on sekiz yaşında bir kızdı, Harika idi, harika!.. Benim Amerikaya ikinci defa gittiğim sene...

Cingöz, birdenbire durarak elini yeleğinin cebine soktu ve mavi bir paket çıkararak, Mehmet Rızanın önüne attı:

— Üstad, diye bağırdı. Bu, dün gece Yani'nin ilk meyhanede ortaya attığı eroin paketi.. Siz gittikten sonra ben onu hemen yerden aldım, İçinde yalnız tebeşir tozu var, tebeşir.. Eroin değil, anladın mı? Hem dikkat ettin mi ki, Yani öteki meyhanede çok içmiyor, daha ziyade sarhoş taklidi yapıyordu. Burnuna çektiği de tebeşir.. Yani bu palikarya numara yapıyordu, numara!..

Mehmet Rıza yerden paketi aldı, açtı. Fakat bu uyuşturucu maddelerden hiç bir şey anlamadığı için, beyaz toza uzaktan ve donuk gözle bakıyordu.

Cingöz bağırdı:

— Halis tebeşir üstad, halis!..

Mehmet Rıza, Cingözün yüzüne bakmamak için, lüzum olmadığı halde, elindeki pakete gözlerini dikerek sordu:

— Bundan maksat nedir?

— İşte onu bilmiyorum.. Yalnız palikaryanın halini tabii bulmadım.

— Sarhoştu..

— Değildi.. İçmiyordu.. Sen gelmeden evvel de birinci meyhanede içmemiş.. Sarhoş taklidi yapıyordu. Eroinman taklidi yapıyordu. Paketten belli..

— Maksadı ne olabilir?

(Devamı var)

KUR'AMIZA KATILACAK OKUYUCULARIMIZA

İlk on sayımızda okuyucularımız arasında yayınladığımız "yanlış bulma" müsabakamıza iştirak edeceklere bir ay müddet veriyoruz. Bu bir ay içinde, yani 15 Ocak 1952 tarihine kadar bu 10 yanlış bulup müsabakamıza katılan okuyucularararsında kur'a çekilecek ve azananlar isimlerile ilân edilecektir.. Okuyucularımıza başarı ve iyi şanslar dileriz.

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

14.

KENDİMİ CAN HAVLİYLE BİR SİPERE ATIYORUM.

HAĞE! HAĞE! VURULDUN MU?

OH PAUL! ARTIK BENDE ÜMİT YOK.

ZAVALLI ARKADAŞIM TOP SESLERİ VE GÜRÜLTÜLER ARASINDA BELKİ SON DUASINI BİLE YAPAMADAN CAN VERMİŞTİ....

ŞİMDİ KISA BİR İZİNİM VAR. ARKADAŞLARLA VEDALAŞTIM. TİRENİM TARLALAR VE ÇİFTLİKLER ARASINDAN GEÇİYOR. İSTASYONDAN ŞEHİRE KADAR GELDİM. UNUTTUĞUM ESKİ ŞEYLER TEKRAR GÖZÜMÜN ÖNÜNDE....

NİHAYET İŞTE ŞİRİN EVİMİZİN KAPISI...

MERDİVENİN BAŞINDA KIZ KARDEŞİM ERNA GÖRÜNDÜ...

PAUL! PAUL!

ANNE! PAUL GELDİ ANNE!!

KONUŞMAK İSTİYORUM. FAKAT BOĞAZIM KUPKURU. İSTEMİYEREK YANAKLARIMDAN AŞAĞIYA GÖZ YAŞLARIM BOŞANIYOR...

BURADAYIM ANNE!

YARALIMISIN OĞLUM?

YÜKSEK BİR AİLE DEĞİLİZ.. FAKAT SÖYLEDİKLERİMİZİN MANASI BÜYÜK. ANNEM ÇOK HASTA!.. BENİM İÇİN...

BOMBALARIN, GAZLARIN ÇOK KORKUNÇ OLDUĞUNU SÖYLÜYORLAR!..

ÜZÜLME ANNECİĞİM! BİZE ÇOK İYİ BAKIYORLAR. BAKSANA ARSLAN GİBİYİM!

KENDİMİ ÇABUK TOPARLADIM SORDUĞU SUALLERE SÜKÜNETLE CEVAP VERİYORUM. FAKAT FIRSAT BULUNCA KIZ KARDEŞİMİN YANINA GİTTİM...

ANNEMİN NESİ VAR KUZUM?

DOKTORLAR BELKİ KANSER DİYORLAR. SANA BUNU ÜZÜLÜRSÜN DİYE YAZMADIK.

SİVİL ELBİSELERİMİ GİYDİM. ASKERİ HAYATA O KADAR ALIŞMIŞIM Kİ. SİVİL ELBİSELERİMİ YADIRGADIM. YALNIZ ERNA VE ANNEM İLE GÖRÜŞÜYORUM. BABAM DOSTLARINA BENİ İFTİHARLA TAKTİM EDİYOR...

DEMEK CEPHEDEN GELİYORSUNUZ? ORDUMUZUN MANEVİYATI NASIL?

CANIM SIKILIYOR. İKRAM EDİLEN BİR SİGARA DAHİ BENİ KIZDIRIYOR. HER SÖYLENEN LÂFA KIZIYORDUM...

"ARTIK HARP GÜNLERİNİ UNUT. ŞİMDİ ARAMIZDASIN" DİYORLARDI...

NASIL UNUTURUM. MÜMKÜN MÜ?

UNUT DEDİM YA YAKINDA PARİSE GİRİNCE SULHA DA KAVUŞAĞIZ!

ORADAN AYRILDIM. ZAVALLI KEMMERİH'İN EVİNE GİTMEĞE MECBURUM. BU KEDERLİ ANNEYİ ZİYARET ETMEK ÇOK ACIKLI OLACAKTI...

-ARKASI VAR-

Şarkıcı Kovboy

GENE AUTRY

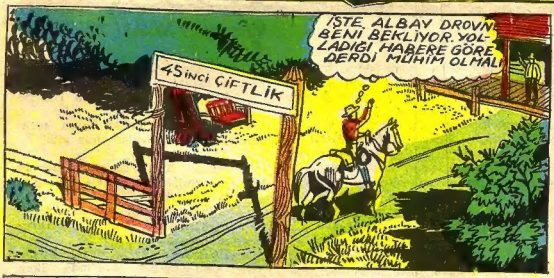

DEVAM EDECEK

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

Bu söz Saki'yi sinirlendirmişti:

— İstediğin yere,. Biraz evvel konuştuğumuz gibi..

Harri yumruğunu masaya vurdu:

— Ben, gideceğim yeri bilmeliyim!

Saki kıpkırmızı olmuştu:

— Saçmalıyorsun, Harri,.

— Saçmalarım da,.

— Kafa mı tutuyorsun?

— Sana öyle geliyorsa, öyle kabul et!

Çinli subay:

— Kabahat bizim, dedi. İkramı ileri vardırdık,. Viski başına vurmuş,.

Harri, ona da kafa tuttu:

— Sen, anlamadığın işlere burnunu sokma! Viski beni sarhoş etmez,.

İşin sarpa sardığını gören Saki, Çinli subaya kendilerini yalnız bırakmasını söyledi, Subay ile pilot dışarı çıkıyorlardı. Pilot sordu:

— Hazırlık yapayım mı?

Saki:

— Tabii,. Tabii, dedi ve telâşla Harrinin üzerine yürüdü:

— Sen çıldırdın mı? diye bağırdı,

— Hayır, Hiç de çıldırmadım, Yeni bir macera istemiyorum,

— Hangi macera? Ben, seni istediğin hürriyete kavuşturuyorum,

Harri, acı acı güldü:

— Askeri uçakla mı? dedi.

Saki biraz sakinleşmişti:

— Vay efendim,. Zatı âliniz için yolcu uçağı mı ismarlıyacaktım? Ta bil askeri uçakla,. Onu temin edinceye kadar neler çektim. Kendimi ve Halidi tehlikeye koydum,

Bu sefer Halit başını kaldırdı. Sert sert Saki'nin yüzüne baktı. Fakat Saki, her ne pahasına olursa olsun, Halidi ikna edeceğine inanıyordu. Onun için Halidin yüzüne bile bakmadan:

— Bunların hepsini sana burada izah edemem,. Biz, bir kaç gün daha burada kalacağız,. Japonya'ya gideceksin ve orada Amerikalılara teslim olacaksın, Hem de muazzam bir servet ile,.

— Ne serveti?

— Sana iki torba dolusu para veriyoruz, Ne olur ne olmaz,. İlerde işimize yarayacak,.

— Saki, vallahi ben bunlardan bir şey anlamıyorum, Bana işin A sından başlayarak anlat; aklım erserse kabul ederim; ermezse buradan bir adım atmam! Anladın mı?

Saki etrafına bakındı. Sonra:

— Öyle ise dinle, beni koca bebek, dedi. Ben burada Mu-Çi-Ya'yı aradım. Eski bir ahbabımdı. Onların hesabına çalıştığım zamanlardan tanırım. Fakat Rusların aleyhine çalışıyorduk, Mu-Çi-Ya da Kızıl Çin casusu değildi. Çan-Kay-Şek'in casusu idi, Sonra haber aldım ki, Kızıl Çin tarafına geçmiş,. Ruslar, çok para ile onu elde ettiler, Buradan ayrılınca telefonla onu buldum. Kendisine mühim, ama cidden mühim bir vazife verilmiş,. Bu vazife de Tokyo'da imiş,. Halbuki Mu-Çi-Ya Tokyo'dan, ölümden korkar gibi kor kuyor. Bunun sebebini ne ben biliyorum, ne de başkası,.

Saki yine etrafına bakındı. Pek telâşlı idi:

— Görüyorsun Harri, beni ne müşkül duruma düşürüyorsun, Bunlara hiç lüfüm yoktu. Adamlar şüphelenirlerse halimiz harap,. Ne ise, ben sana hikâyeyi anlatayım: Mu-Çi-Ya telefonda benimle karşılaşınca çok sevindi, Tokyo'daki işi bana havale etmek istedi, Tabii ben de derhal kabul ettim. Kendisinden mühim miktarda para istedim. Parayı hazırlıyorlar, Sana verecekler,. Sen de bu para ile Tokyo'ya gideceksin!

Harri, bir makine gibi işleyen Saki'nin yüzünden gözünü ayırmıyordu, Kadın sözünü bitirmişti,

Harri:

— Peki, dedi, Ama yine bir şey anlamadım, Bu casusluğu, yani Mu-Çi-Ya'nın yapamadığı casusluğu ben mi yapacağım?

Saki, iki elini havaya kaldırıp, hızla yere indirdi:

— Tuh!,. Bugün senin aptallığın üstünde, Harri, Sen Tokyo'ya gidince hürriyete kavuşuyorsun,. Paralar da bizim, yahut senin oluyor,.

— Ben askeri uçakla mı Tokyo'ya gideceğim?

— Ne münasebet!,. Harp bölgesini bu uçakla geçeceksin, Sonra onlar, senin rahat rahat gideceğin yeri tâyin edecekler,

Bu sırada kapı çalındı. Pilot tekrar içeri girmişti:

— Affedersiniz efendim; daha çok bekleyebilirdim, fakat vazife verdiler, On dakikaya kadar uçmalıyız,

Saki:

— Peki, peki, dedi, Sen elbiseleri arkadaşa ver; o giyinmesini ve paraşüt takmasını bilir, Acaba yüzbaşı nerede? Bir şey hazırlayacaktı,

— Onlar hazır,. Uçağa yerleştirildi,.

Pilot elbiseleri Harri'ye uzatmıştı. Saki, Harrinin yüzünü okşadı:

— Haydi yavrum, dedi, Yolun açık olsun,. İnşallah yine görüşürüz,

Pilot, Harrinin bir şey söylemesine meydan bırakmadan kolundan tutup dışarı çekti.

Harriyi götüren uçak havalanıncaya kadar Saki heyecan içinde idi, Uçağın bulutlar arasında kaybolduğunu görmek ona derin bir nefes aldırdı,

O zamana kadar bir şey söyleyemeyen Halit:

— Peki, dedi, Biz sonra Harriyi nerede bulacağız?

Saki, Halidin bu kurnazca sorusunun manâsını anlamamış gibi:

— Tokyo'da, dedi,

— Fakat Tokyo'da bizi nerede bekleyeceğini, hangi otele ineceğini söylemediniz ki,.

— Bilirim, Harri, hemen Amerikan makamlarına teslim olacaktır, Oradan buluruz,.

— Peki Saki, biraz evvel Mu-Çi-Ya'yı Çan-Kay-Şek tarafında iken tanıdım, diyorsun. Halbuki seni esir ettiği zaman Kızıl Çin casusu değil miydiniz? Öyle söylememiş miydiniz?,.

Saki omuzlarını silkti:

— Beni sorguya mı çekiyorsun?

— Haksız mıyım?,.

Saki, sesini tatlılaştırarak:

— Hayır Halit, dedi, Sen cidden haklısın ve senin hakkını da ben ölünceye kadar unutmıyacağım, Daha ileri giderek diyeceğim,. Ben, ölünceye kadar senden ayrılmak istemiyorum, Ne suretle olursa olsun, arkadaşlığımız devam etmelidir, Sen cidden cesur ve çok dürüst bir erkeksin,. Bu yaşıma kadar senin gibisine rastlamadım,.

Halit, methedilmek istemiyormuş gibi, dudak büktü:

— Saki, dedi, Bir kadın yüzünden bu kadar sürüklenmiş bir Türk daha bulamazsın,. Benim saflığımdan istifade ettiniz, Fakat bundan sonra istediklerinizi yapmıyacağım! Ben, Harri gibi yapmam! Sizi müşkül duruma sokmam,. Ama bundan sonra bana hiç bir şey yaptıramazsınız!

Saki bu sefer yalvarır gibi bir hal aldı:

— Halit, dedi, Üzme beni,. O kadar yorgunum ki,. Sinirlerim berbat,. Ağlayacak gibiyim,. Ben de bu hayattan bıktım, Fakat bir defa yakalanmış bulunuyorum,. Görüyorsun, rahat ettiğim var mı? Hep korku içinde kıvranıyorum,. İlk fırsatta bu pis hayatı bırakacağım,. Fakat ilk günde söylediğim gibi, komünistleri yok etmek isteyen müthiş kuvvetlere büyük bir hizmette bulunacağım ve öteki lerden intikam alacağım, Hayatta rahata kavuşacağım bir günde, çocuğumun babasını gözümün önünde kurşuna dizdirmek suretile, bir insana yapılamıyacak en korkunç işkenceyi bana tattırdılar, Seninle başbaşa kalacağımız bir gün, hayatımın hikâyesini dinlersen acırsın bana,. Yalvarırım Halit,. Sıkıntılı günlerimiz sayılıdır,. Buradan biz de Tokyo'ya gideceğiz, Allah bize yardım eder,. Haydi,

şimdi biraz uyuyalım. Sana fazla bir şey söylemiyeceğim Halit.. Eğer beni mahvetmek istersen, ben en yapabilirim? İstediğini yaparsın!

Bu sırada yüzbaşı içeri girmişti:

— Yorgunsunuz, uyumak ister misiniz? dedi.

Saki teşekkür etti.

Yüzbaşı onları güzel döşenmiş bir yatakhaneye götürdü. Saki:

— Burası da misafirler için mi? diye gülümsedi.

Yüzbaşı:

— Evet ama, bizden olan misafirler için..

— Teşekkür ederim.

— Geceye kumandanımıza davetlisiniz.

— Teşekkür ederim.

* * *

Halit uyandığı vakit, yanındaki yatak bomboştu ve Saki meydanda yoktu.. Ayağa kalktı. Pencereye yaklaştı, Uzaklarda yer yer ateşler göze çarpıyordu ve etraf zifiri bir karanlık içinde idi. Saatin kaç olduğunu da bilmiyordu.

Yatağının kenarına oturdu; düşünmeğe başladı. Ne idi bu başına gelenler? Nasıl kurtulacaktı bu işten?

Bu şekilde ne kadar düşündü, bilmiyordu. Bir aralık yüzbaşıyı karşısında gördü. Yüzbaşı:

— Affedersiniz, sizi uyandırmadık. Saki, yorgun olduğunuzu söylemişti. Uykunuz yoksa, ziyafete gelebilirsiniz. Siz de kumandanın davetlisi idiniz.

Halit teşekkür etti. Vaktin geç olduğunu, gitmese daha iyi olacağını söyledi. Yüzbaşı sendeliyerek bir kaç adım daha attı. Fena halde sarhoş olduğu belli idi:

— Aldırma be arkadaş!.. Eğlenceden kaçılır mı? Uyku her zaman var, ama eğlence yok.. Hem harp sahası içindeki eğlence başkalarına benzemez.. Görsen, Saki hepimizi nasıl öğlendiriyor.. Yaman kadındır doğrusu..

Halit, hâlâ kımıldamıyordu. Onun ne yaman bir kadın olduğunu kendisi çoktan anlamıştı; fakat ekinden bir şey gelmiyordu.

Yüzbaşı ısrar etti:

— Sizi götürmeden gitmem! Arkadaşlık böyle zamanda belli olur.. Beraber gideceğiz. Hem Saki, hem kumandan memnun olacaklar.

Yüzbaşı, Halidin zorla koluna girerek, biraz ilerdeki lokale götürdü.

Kapıdan girer girmez, sigara ve içki kokusu Halidin genzini yakmıştı. Müthiş bir kahkaha etrafı çınlatıyordu. Bu, Saki'nin kahkahası idi. Halit, sesin geldiği tarafa bakınca gözlerine inanamadı. Saki, sanki plâjda imiş gibi soyunmuştu ve kumandanın göğsüne başını koyup kaldırıyor, bazan kucaklıyor ve mütemadiyen kahkaha ile gülüyordu.

Yüzbaşı:

— Yeni misafirimiz, diye bağırdı.

Saki, Halidi görünce, yerinden fırladı:

— Yeni misafirimizi alkışlayalım, diye haykırdı.

(Devamı var)

MACERA PEŞİNDE

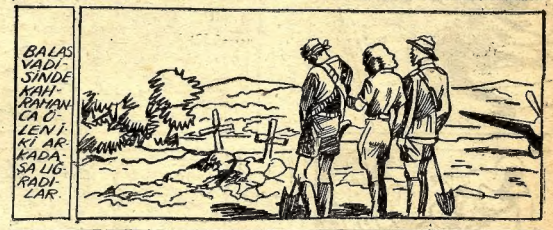

MANDRAKE

TAM BU SIRADA MANDRAKE İLE ABDULLAH İKİ GÖLGE HALİNDE PENCEREDEN GİRDİLER.

14.

RAVAK GÖZLERİNE İNANAMIYORDU...

İMKANI YOK. BEN ARTIK İYİCE SAPTIRMIŞIM RÜYA GÖRÜYORUM!

RAVAK İÇERİYE GİREN GÖLGELERE ATEŞ ETTİ. FAKAT BUNUN BİR TESİRİ OLMADI..

ABDULLAHIN GÖLGESİ UŞAKLARI DIŞARIYA KAÇIRDI..

İMDAT! İMDAT!

MANDRAKENİN HAYALETİ RAVAK'I ASİT KAZANININ ÜSTÜNE TUTTU..

TEKRAR ESKİ KIYAFETLERİNE DÖNDÜLER.

MANDRAKE SEN HA!

MANDRAKE!

NE O RAVAK? ÇOK KORKMUŞA BENZİYORSUN!

-ARKASI VAR

1000 franklık kazanç

(Baştarafı 2 nci sayfada)

Bob, kadının hareketini hayretle seyretmişti. Gerdanlığın bulunduğu yeri de iyice görmüştü.

Polis karakoluna götürülen iki arkadaş, titriyerek, gerdanlığı almadıklarını söylediler ve iddialarında ısrar ettiler.

Bunun üzerine komiser, Madam Brand'a telefon etti ve:

— Evinize giren adamlar, kaybolan gerdanlığı almadıklarını iddia ediyorlar. Her taraf, aradınız mı? diye sordu.

İhtiyar kadın, hiddetle bağırdı:

— Fakat gerdanlığın meydanda olmadığın igörüyorsunuz! Şimdi beni dinleyin bay komiser.. Gerdanlığımı bulana 1000 frank mükâfat vereceğimi ilân edin!

Fredi ve Bil, yabancı bir eve girdikleri için üçer gün hapse mahkûm edildiler. Kaybolan gerdanlığı getirene mükâfat verileceği, gazetelerde ilân edildi.

★ ★ ★

Komisr telefonu açarak, ihtiyar kadını aradı:

— Madam Brand.. Şimdi yanımıza biri geldi ve sizin gerdanlığınızı bulduğunu söyledi. Ne dediniz? Sizin gerdanlığınız değil mi? Nereden biliyorsunuz? Altında J.B. monoğramı mı var? Bir dakika lûtfen.. Evet.. Söylediğiniz bunda da mevcut.. En iyisi hemen buraya gelin!

İhtiyar, ahizeyi yerine koyduktan sonra, gerdanlığı sakladığı odaya gitti. Eski gazetelerin arasını aradı. Hayret! Gerdanlık meydanda yoktu!.. Acaba buraya koymamış mıydı? Hayır! Gazetelerin arasına sakladığını gayet iyi biliyordu! Şu halde çalınmış olacaktı!..

Bu kararı verdikten sonra, karakola gitti.

Komiserin elinde gerdanlığı görünce, biraz hayret etmekle beraber, şaşkınlığını belli etmemeğe çalışarak

— Hakikaten bu, benim gerdanlığım, dedi. Bunu nerede buldunuz, delikanlı?

Bob'tan başka kimse olmayan bu delikanlı, mümkün olduğu kadar nazik davranmağa çalışarak cevap verdi

— Köye giderken, yolun üzerinde bir şey parladığını gördüm. Gazetelerden, bir şeyinizin kaybolduğunu okudum ve hemen getirdim. Sizce çok büyük kıymeti olan bu gerdanlığı bulup sahibine teslim ettiğim için, son derece memnunum.

İhtiyar kadın, gerdanlığı aldı ve teşekkür ettikten sonra gitmek istedi. Bob hafifçe öksürdü ve nezaketini elden bırakmaksızın:

— Bir şey hususunda nazarı dikkatinizi celbetmek isterim, dedi. Zannedersem bir mükâfat vaadetmiştiniz?..

Kadın, hayretle kaşlarını kaldırdı:

Katili ele veren Kibrit...

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

— Ben de anlıyamadım Bay Harold. Anlayamadım gitti!

— Peki, size ne diyor? Sen içeri girince ne yaptı?

— Vallahi, içeri giriyorsun, sana masanın üzeninde duran bir kitabı almanı söylüyor. Sonra tekrar yerine bırakıtrıyor. İşte o kadar.. Bu şerif, acaip bir insan doğrusu..

— Ben de anlayamadım. Ne yapmak istiyor?..

Bu sırada diğer birisi içeri girmişti. Ansızın Harold, somurtmayı bırakarak güldü:

— Anladım, ne istediğini anladım. Solak birisini arıyor. Adamların hangisi solak, ona bakacak!

En son adam da dışarı çıkınca, Harold kapıyı vurmadan içeri girdi. Mağrurane sordu:

— Hangisi solakmış, Şerif?

Jules başını kaldırarak ona baktı. Suratında hiç bir hareket yoktu:

— Demek adamlardan birisiyle konuştun?

Harold başını salladı:

— İyi amma, içlerinden solak birisi çıktı mı bari?..

Jules arkasına dayanarak başını kaşıdı:

— Hiç birisi solak değilmiş!

Harold cebinden bir püro çıkartarak yaktı. Jules ona bakıyordu:

— Demek sen de solak değilsin! Püroyu sağ elinle yaktın..

Harold gülerek şerife döndü:

— Peki ama şerif, katilin solak olduğuna nereden hükmettin?

Jules, para çekmecesini gösterdi:

— Sol gözün dilidi kurcalanmış.. Sağ kolunu kullanan bir adam böyle bir şey yapmaz da ondan..

Bir dakika kadar ikisi de konuşmadılar, Harold yine sordu:

— Öyleyse bu işi kim yaptı dersin?..

— Hemen hemen herkesten şüpheleniyorum. Belki de katil, bizi şaşırtmak için çekmecenin kilidini kırmıştır. Belli olmaz; katil belki de sağ kolunu kullanan birisidir.. Senden bile şüpheleniyorum, Harold!

— Benden mi? diye Harold ayağa fırladı. Şakanın sırası değil, şerif. Öldürülen, benim ağabeyimdi..

Kızgınlığı geçince, tekrar yerine oturdu:

— Zaten, bırak tabanca taşımasını, tabancam bile yok!

— Ne mükâfatı? diye sordu.

Komiser de söze karıştı:

— Evet, Madam Brand, dedi. Bu delikanlı, gazetelerde ilân ettiğiniz mükâfatı almak istiyor!

Kadın, ne yapacağını şaşırdı. Fakat neticenin, kendisi için feci olabileceğini düşünerek 1000 frangı saydı.

— Kızma canım, lâf olsun diye söyledim. Ama, ağabeyini öldüren kimse tabancayı yanında taşımıyor ki!..

— Nereden biliyorsun?

Jules, duvarda asılı duran silâh koleksiyonuna işaret etti:

— Şu en altta duran tabanca var ya? Cinayet onunla işlenmiş. Ağzında barut izleri var. Tozu da silinmiş. Katilin kullandığı tabanca muhakkak odur!

Harold silâha baktı ve geri gelerek iskemlesine oturdu. Pürosunu içiyordu. İkisi de uzun müddet konuşmadılar. Her biri ayrı şeyler düşünüyordu.

Jules, sözünü gelişi sordu:

— Bir kibritin var mı?

Harold hiç te düşünmeksizin sol elini ceket cebine doğru götürdü,

— Dalgınlığına geldi, değil mi?

Şerifin sesi, insanı aldatan bir munisliğe bürünmüştü. Harold şaşırmıştı. Başını kaldırarak şerife baktı. Jules'ün tabancası ona doğru çevrilmişti:

— İşte böyle yakalanırsın! Beni fena halde aldatmıştın, Ama şimdi, cebinden kibriti almak için sol elini kullandın, dostum!

Ayağa kalktı:

— Ne tuhaf. Bizim cellâdımız da solaktır!

SON

Baştanbaşa renkli

Pekoş Bilin

HARİKÜLÂDE MACERALARI

DOKUZUNCU SAYISI
YARIN ÇIKIYOR
15 KURUŞ

BAYTEKİN

"AFFETTİM GİTTİ. YALNIZ SEN BİR YERE SIKICA TUTUN. ARTİKO İLE HARP HALİNDEYİZ!.. BAYTEKİN, FİLODAKİ DİĞER ROKETLERLE BİRLEŞMEK ÜZERE...

..GERİ DÖNÜYOR, FAKAT ROKETİNİ İDARE ETMEK ZORLAŞMIŞTIR. BAYTEKİN FİLOYLA İRTİBATA GEÇER. "— ARTİKO, FRAZİL ŞUALARINDAN BİR PERDE YAYIYOR.. HERKEZ ROKETİ-

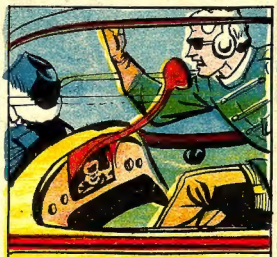

TEPKİLİ KIZAĞINDA EMİR VERİYOR:
-YER TAYİN EDEN MAKİNELERİ ÇALIŞTIRIN! ÖFKEM YATIŞMADAN MONGO HAVACILARINI BULUP BANA GETİRMELİSİNİZ...

MANYETİK ALANLAR FAALİYETE GEÇİYOR. MONGO ROKETLERİNİN BULUNDUĞU YERİ TESPİT EDİNCE ROKETİ KENDİLERİNE DOĞRU ÇEKMEĞE BAŞLIYORLAR

ARKASI VAR